

EU:n sääntelyn tila ja toissijaisuus- ja suhteellisuusperiaatteet – parempi säädöskäytäntö

Euroopan parlamentin päätöslauselma 4. helmikuuta 2014 EU:n sääntelyn tilasta ja toissijaisuus- ja suhteellisuusperiaatteista – 19. kertomus, ”Parempi säädöskäytäntö vuonna 2011” (2013/2077(INI))

Euroopan parlamentti, joka

- ottaa huomioon toimielinten välisen sopimuksen paremmasta lainsäädännöstä¹,
- ottaa huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen toissijaisuus- ja suhteellisuusperiaatteen soveltamisesta annetun pöytäkirjan N:o 2 ja etenkin sen 4, 6 ja 7 artiklan,
- ottaa huomioon Euroopan parlamentin ja neuvoston toimivaltaisten yksiköiden 22. heinäkuuta 2011 sopimat käytännön järjestelyt SEUT-sopimuksen 294 artiklan 4 kohdan täytäntöönpanosta päästäessä sopimukseen ensimmäisessä käsittelyssä,
- ottaa huomioon 13. syyskuuta 2012 antamansa päätöslauselman toissijaisuus- ja suhteellisuusperiaatteiden soveltamista EU:n säädöskäytäntöön koskevasta 18. vuosikertomuksesta (2010)²,
- ottaa huomioon 14. syyskuuta 2011 antamansa päätöslauselman paremmasta säädöskäytännöstä, toissijaisuus- ja suhteellisuusperiaatteista sekä järkevästä sääntelystä³,
- ottaa huomioon 8. kesäkuuta 2011 antamansa päätöslauselman riippumattoman vaikutustenarvioinnin takaamisesta⁴,
- ottaa huomioon komission kertomuksen toissijaisuus- ja suhteellisuusperiaatteista (19. kertomus, ”Parempi säädöskäytäntö vuonna 2011”) (COM(2012)0373),
- ottaa huomioon komission tiedonannon EU:n sääntelyn tilasta (COM(2012)0746) ja komission tiedonannon sääntelyn toimivuudesta ja tuloksellisuudesta (COM(2013)0685),
- ottaa huomioon komission tiedonannon ”Järkevä sääntely – Pienten ja keskisuurten yritysten tarpeet” (COM(2013)0122),
- ottaa huomioon komission yksiköiden valmisteluasiakirjan pk-yritysten järkevää sääntelyä koskevasta seurannasta ja kuulemisesta (SWD(2013)0060),
- ottaa huomioon komission tiedonannon järkevästä sääntelystä Euroopan unionissa (COM(2010)0543),

¹ EUVL C 321, 31.12.2003, s. 1.

² EUVL C 353 E, 3.12.2013, s. 117.

³ EUVL C 51 E, 22.2.2013, s. 87.

⁴ EUVL C 380 E, 11.12.2012, s. 31.

- ottaa huomioon 30. toukokuuta 2013 annetut neuvoston päätelmät järkevästä sääntelystä,
 - ottaa huomioon hallinnolliseen rasitukseen liittyviä kysymyksiä käsittelevän riippumattomien sidosryhmien korkean tason ryhmän 15. marraskuuta 2011 antaman raportin ”Europe can do better: Report on the best practices in the Member States to implement EU legislation in the least burdensome way”,
 - ottaa huomioon alueiden komitean 30. toukokuuta 2013 antaman lausunnon¹,
 - ottaa huomioon työjärjestyksen 48 artiklan,
 - ottaa huomioon oikeudellisten asioiden valiokunnan mietinnön (A7-0056/2014),
- A. katsoo, että järkevää sääntelyä koskevalla toimintaohjelmalla pyritään lujittamaan parempaa säädöskäytäntöä koskevia toimia, yksinkertaistamaan EU:n lainsäädäntöä ja vähentämään hallinnollista rasitusta sekä tavoitellaan hyvää hallintotapaa, joka pohjautuu tietoon perustuvaan poliittiseen päätöksentekoon, jossa vaikutustenarvioinnit ja jälkitarkastukset ovat keskeisessä asemassa;
- B. on vakuuttunut siitä, että kansallisten parlamenttien pitäisi osallistua uusien säännöksiä jälkiarviointiin, mikä auttaisi Euroopan komission raporttien laadinnassa ja yleisesti parantaisi kansallisten parlamenttien Eurooppa-asioiden arviointia;
- C. katsoo, että vuonna 2003 tehty toimielinten välinen sopimus paremmasta lainsäädännöstä soveltuu huonosti nykyiseen Lissabonin sopimuksen luomaan lainsäädäntöympäristöön varsinkin, kun otetaan huomioon EU:n toimielinten epäyhtenäinen lähestymistapa selittäviä asiakirjoja koskevien yhteisten poliittisten julistusten hyväksymisessä ja sihteeristötasolla toteutettavat käytännön järjestelyt SEUT-sopimuksen 294 artiklan täytäntöönpanossa;

Yleistä

1. korostaa, että EU:n tasolla ehdotetun ja hyväksytyn lainsäädännön tulisi olla yksinkertaista, vaikuttavaa ja tehokasta, selkeästi lisäarvoa tuottavaa, helppotajuista ja saatavilla jäsenvaltioiden kaikilla virallisilla kielillä ja että sen olisi tarjottava täysi hyöty mahdollisimman pienin kustannuksin; toteaa, että talouskriisi rasittaa yhä enemmän kansallisten viranomaisten voimavaroja, ja uskoo, että sitoutumalla selkeän ja helposti täytäntöön pantavan lainsäädännön laatimiseen voitaisiin osittain lieventää lainsäädännön noudattamisesta kansallisille viranomaisille ja yksityishenkilöille aiheutuvaa rasitetta; korostaa, että unionin toimielimet ovat vastuussa sen varmistamisesta, että lainsäädäntö on selkeää ja helposti ymmärrettävää eikä aiheuta tarpeetonta hallinnollista rasitetta kansalaisille ja yrityksille;
2. korostaa, että pieniä ja keskisuuria yrityksiä tai suuryrityksiä koskevien uusien säännösten vaikutustenarviointi ei kuitenkaan saa johtaa työntekijöiden syrjintään yrityksen koon vuoksi eikä työntekijöiden perusoikeuksien, kuten tiedonsaanti- ja kuulemisoikeuden, tai työolojen, työhyvinvoinnin tai sosiaaliturvaan liittyvien oikeuksien heikentymiseen, eikä sillä saa estää näiden oikeuksien tai niiden suojelun edistämistä työpaikalla työssä esiintyvien vanhojen ja uusien vaarojen yhteydessä;

¹ EUVL C 218, 30.7.2013, s. 22.

3. korostaa, että EU:n toimielinten on lakeja säätäessään noudatettava toissijaisuus- ja suhteellisuusperiaatteita;
4. palauttaa mieliin aiemmat kommenttinsa, joiden mukaan vaikutustenarviointilautakunta ja kansalliset parlamentit ovat usein todenneet, että kyseisiä periaatteita on käsitelty puutteellisesti komission vaikutustenarvioinneissa; ilmaisee jälleen kerran pettymyksensä siihen, että tämä on jatkunut taas vuoden ajan;
5. katsoo, että parempaan säädöskäytäntöön olisi pyrittävä monitasoisen hallinnon hengessä eli EU:n, kansallisten elinten sekä paikallis- ja alueviranomaisten koordinoituilla toimilla;
6. pyytää jälleen, että vuonna 2003 tehdystä parempaa lainsäädäntöä koskevasta toimielinten välisestä sopimuksesta neuvoteltaisiin uudelleen, jotta voitaisiin ottaa huomioon Lissabonin sopimuksella luotu uusi lainsäädäntöympäristö, vakiinnuttaa nykyiset parhaat käytännöt ja saattaa sopimus ajan tasalle parempaa säädöskäytäntöä koskevan toimintaohjelman mukaisesti; suosittelee, että mahdollinen uusi sopimus hyväksytään SEUT-sopimuksen 295 artiklan perusteella ja että se olisi sitova;
7. kehottaa komissiota ja neuvostoa aloittamaan parlamentin kanssa neuvottelut SEUT-sopimuksen 290 ja 291 artiklan asianmukaista soveltamista koskevista kriteereistä; katsoo, että tämä on mahdollista toteuttaa tarkistettaessa toimielinten välistä sopimusta paremmasta lainsäädännöstä, johon sisältyisivät näin muun muassa tällaiset kriteerit;
8. katsoo, että komissiossa lainsäädännön arvioimiseen ja rasituksen vähentämiseen käytettävien menettelyjen useat eri nimet aiheuttavat sekaannusta ja ovat tarpeettoman monimutkaisia; suosittelee, että ”parempi säädöskäytäntö” -otsikkoon hyväksytään yksi ainoa nimi, ja toistaa pyyntönsä siitä, että tiedotteesta vastaisi yksi komission jäsen;
9. kehottaa komissiota tehostamaan suhteellisuusperiaatteen soveltamisen valvontaa erityisesti delegoituja säädöksiä ja täytäntöönpanosäädöksiä koskevan SEUT-sopimuksen 290 ja 291 artiklan käytön tapauksessa;
10. katsoo, että suuremman demokraattisen legitimitetin yhteydessä olisi kiinnitettävä perusteellista huomiota varhaisvaroitussjärjestelmään.

Toissijaisuusmekanismi kansallisille parlamenteille

11. panee merkille, että vaikka talous- ja rahoituskriisi edellyttävätkin parempaa toimintalinjojen koordinoitua ja Euroopan unionin toimivallan lujittamista useilla eri aloilla, on myös oleellisen tärkeää säilyttää selvä käsitys toimivallan jaosta Euroopan unionin monitasoisen hallinnon järjestelmässä ja tehdä päätökset avoimen keskustelun jälkeen kaikkein soveltuvimmalla tasolla avoimesti ja byrokratiaa välttäen;
12. korostaa, että unionin toimielinten on noudatettava toissijaisuus- ja suhteellisuusperiaatteita, jotka on kirjattu Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklaan ja Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen pöytäkirjaan N:o 2, ja toteaa, että ne ovat yleisluonteisia ja velvoittavat toimielimiä unionin toimivaltaa käytettäessä sillä poikkeuksella, että toissijaisuusperiaatetta ei sovelleta unionin yksinomaisten toimivallan piiriin kuuluviin aloihin;

13. kehottaa tarkastelemaan, olisiko unionin tasolla määriteltävä soveltuvat perusteet toissijaisuus- ja suhteellisuusperiaatteiden noudattamisen arvioimiseksi;
14. toteaa, että pöytäkirjassa N:o 2 kansallisille parlamenteille annetaan virallinen mahdollisuus neuvoa unionin lainsäätäjää siinä, katsotaanko lainsäädäntöehdotus puutteelliseksi toissijaisuusperiaatetta koskevassa arvioinnissa, koska sen tavoitteita ei voida niiden laajuuden tai vaikutusten vuoksi saavuttaa paremmin unionin kuin jäsenvaltioiden tasolla;
15. panee merkille vaikutustenarvointien ratkaisevan tärkeän merkityksen päätöksenteon tukivälineenä lainsäädäntömenettelyssä ja painottaa, että toissijaisuuteen ja suhteellisuuteen liittyvät kysymykset on tässä yhteydessä otettava asianmukaisesti huomioon;
16. suhtautuu myönteisesti kansallisten parlamenttien tiiviimpään osallistumiseen unionin lainsäätämisprosessiin ja toteaa, että jäsenvaltioiden parlamentit ovat yhä kiinnostuneempia näiden periaatteiden asianmukaisesta soveltamisesta unionin toimielimissä; pitää osoituksena tästä sitä, että vuonna 2011 Euroopan parlamentti vastaanotti 77 perusteltua lausuntoa, joissa väitettiin, että lainsäädäntöehdotus ei ole toissijaisuusperiaatteen mukainen, ja 523 muuta lausuntoa lainsäädäntöehdotuksen eri näkökohdista; ottaa huomioon, että vuonna 2010 vastaavat luvut olivat 41 ja 299; toteaa olevansa halukas jatkamaan ja lujittamaan yhteistyötä ja parlamenttien välistä vuoropuhelua kansallisten parlamenttien kanssa;
17. korostaa voimakkaasti parlamentaarisen valvonnan merkitystä sekä Euroopan parlamentissa että kansallisissa parlamenteissa; suosittaa, että kansallisille parlamenteille tarjotaan merkittävää tukea, jotta ne voivat suorittaa valvontatehtäviään; ehdottaa, että kansallisille parlamenteille annetaan suuntaviivat, joiden avulla ne voivat arvioida toissijaisuusperiaatteen noudattamista;
18. korostaa, että Euroopan unionin tuomioistuimella on SEUT-sopimuksen 263 artiklan nojalla toimivalta tarkistaa, että lainsäätämisyksessä hyväksyttävissä sääöksissä noudatetaan toissijaisuusperiaatetta, ja toteaa, että kyseinen periaate on poliittinen ohje vallankäytölle unionin tasolla;
19. panee merkille, että perussopimusten mukaan Euroopan unionin tuomioistuimella on oikeudenkäyttövalta ”perussopimusten tai niiden soveltamista koskevan oikeussäännön rikkomisen” perusteella nostetuissa kanteissa ja että SEUT-sopimuksen mukaan toissijaisuus- ja suhteellisuusperiaate kuuluvat näihin oikeussääntöihin; panee merkille, että myös näiden periaatteiden noudattaminen kuuluu unionin säädösten pätevyyden oikeudellisen tarkastelun piiriin;
20. korostaa kuitenkin, että tuomioistuin toteaa 12. toukokuuta 2011 asiassa C-176/09 Luxemburgin suurherttuakunta v. Euroopan parlamentti ja Euroopan unionin neuvosto antamassaan tuomiossa, että suhteellisuusperiaate ”edellyttää, että kyseessä olevan säännösten legitiimit tavoitteet ovat toteutettavissa unionin oikeuden säännöksessä säädettyjen keinojen avulla ja että näillä keinoilla ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen näiden tavoitteiden saavuttamiseksi” ja että ”alalla, jolla unionin lainsäätäjällä on laaja normatiivinen valta”, hyväksytyn toimenpiteen lainmukaisuus on kyseenalainen ainoastaan silloin, kun toimenpide on ilmeisen soveltumaton sen tavoitteen saavuttamiseen, johon toimivaltaiset toimielimet pyrkivät, vaikkakin unionin lainsäätäjän

”on perustettava valintansa objektiivisiin kriteereihin” ja sen on mahdollisiin eri toimenpiteisiin liittyvien vaatimusten arvioinnissa ”tutkittava, ovatko valitulla toimenpiteellä tavoiteltavat päämäärät omiaan oikeuttamaan tiettyjen toimijoiden osalta jopa huomattavatkin epäedulliset taloudelliset seuraukset”;

21. panee merkille, että toissijaisuusperiaate sellaisena kuin se on muotoiltu perussopimuksissa, sallii unionin toimet aloilla, jotka eivät kuulu sen yksinomaiseen toimivaltaan, ”ainoastaan jos ja siltä osin kuin jäsenvaltiot eivät voi keskushallinnon tasolla tai alueellisella taikka paikallisella tasolla riittävällä tavalla toteuttaa suunnitellun toiminnan tavoitteita, vaan ne voidaan suunnitellun toiminnan laajuuden tai vaikutusten vuoksi saavuttaa paremmin unionin tasolla”, kun taas suhteellisuusperiaatteen mukaan unionin toimenpiteet eivät saa sisällöltään eivätkä muodoltaan ylittää sitä, mikä on tarpeen perustamissopimusten tavoitteiden saavuttamiseksi; toteaa, että toissijaisuus ja suhteellisuus liittyvät tiiviisti toisiinsa mutta ovat kuitenkin erillisiä: ensimmäinen liittyy unionin toimien asianmukaisuuteen aloilla, jotka eivät kuulu unionin yksinomaiseen toimivaltaan, ja toinen liittyy lainsäätäjän määäämien keinojen ja päääämien väliseen suhteellisuuteen ja on unionin toimivallan harjoittamista koskeva yleissääntö; toteaa, että tarkasteltaessa lainsäädäntöehdotuksen suhteellisuutta on johdonmukaisesti otettava huomioon myös toissijaisuus, koska toissijaisuustarkastus ei olisi riittävän tehokas, ellei samaan aikaan tarkasteta myös suhteellisuutta;
22. huomauttaa, että vuonna 2011 komissio sai vain vähän parlamentin kysymyksiä (32 yli 12 000 kysymyksestä) asioista, jotka liittyvät toissijaisuus- ja suhteellisuusperiaatteiden noudattamiseen;
23. panee merkille, että vuonna 2011 komissio sai 64 toissijaisuus- ja suhteellisuusperiaatteiden soveltamista koskevaa pöytäkirjan N:o 2 mukaista perusteltua lausuntoa, mikä merkitsee huomattavaa lisäystä vuodesta 2010; toteaa kuitenkin, että nämä 64 perusteltua lausuntoa edustivat vain 10:tä prosenttia niiden lausuntojen kokonaismäärästä (622), jotka kansalliset parlamentit toimittavat komissiolle vuonna 2011 osana kyseistä poliittista vuoropuhelua; kiinnittää huomiota myös siihen, että yksikään komission ehdotus ei saanut riittävän montaa perusteltua lausuntoa, jotta olisi voitu käynnistää pöytäkirjan mukainen ”keltaisen kortin” tai ”oranssin kortin” menettely; toteaa kuitenkin, että komission ehdotus käynnisti 22. toukokuuta 2012 ensimmäisen kerran ”keltaisen kortin” menettelyn (ehdotus neuvoston asetukseksi työtaisteluoikeuden harjoittamisesta suhteessa sijoittautumisvapauteen ja palvelujen tarjoamisen vapauteen, ts. ehdotus Monti II -asetukseksi); korostaa, että komissio peruutti ehdotuksen koska se totesi, ettei ehdotus luultavasti saisi hyväksymisen edellyttämää riittävää poliittista tukea Euroopan parlamentissa ja neuvostossa, eikä siksi, että se katsoi toissijaisuusperiaatetta rikotun;
24. katsoo, että toissijaisuusperiaatteen tarkastamista koskevaa järjestelmää on pidettävä erittäin tärkeänä unionin ja jäsenvaltioiden toimielinten välisenä yhteistyövälineenä ja hyödynnettävä sellaisena; panee tyytyväisenä merkille, että tätä välinettä sovelletaan käytännössä viestinnän ja yhteistyövuoropuhelun välineenä unionin monitasoisen järjestelmän eri toimielintasoilla;
25. panee huolestuneena merkille, että kansalliset parlamentit ovat korostaneet joissakin perustelluissa lausunnoissa, että toissijaisuusperiaatteeseen liittyvät perustelut ovat olleet riittämättömiä tai puuttuneet kokonaan joistakin komission lainsäädäntöehdotuksista;

26. kehottaa tutkimaan, miksi kansalliset parlamentit antavat niin vähän virallisia, perusteltuja lausuntoja, sekä määrittämään, johtuuko tämä siitä, että kaikki noudattavat toissijaisuusperiaatetta vai siitä, että kansalliset parlamentit eivät voi käsitellä kyseisen periaatteen toteutumista riittämättömien resurssien tai tiukkojen aikataulujen takia; toivoo, että komissio tutkii asian;
27. korostaa, että unionin toimielinten on luotava olosuhteet, jotta kansalliset parlamentit voivat valvoa lainsäädäntöehdotuksia, ja taattava, että komissio esittää lainsäädäntöpäätöksissään yksityiskohtaiset ja kattavat toissijaisuutta ja suhteellisuutta koskevat perustelut SEUT-sopimukseen liitettyssä pöytäkirjassa N:o 2 olevan 5 artiklan mukaisesti;
28. huomauttaa lisäksi tältä osin, että kansallisten parlamenttien toissijaisuus- ja suhteellisuustarkastusten suorittamiseen liittyvien nykyisten määräaikojen on katsottu usein olevan riittämättömiä;
29. katsoo, että lainsäädäntöluonnoksiin reagoitaessa kansallisten parlamenttien aikaan ja voimavaroihin kohdistuva paine edistää EU:ssa miellettyä demokratiavajetta;
30. muistuttaa aiemmista pyynnöistään, joiden mukaan kansallisten parlamenttien kohtaamia ongelmia olisi tarkasteltava yksityiskohtaisemmin nykyisen järjestelmän toiminnan parantamiseksi; katsoo, että olisi myös suotavaa tutkia myös tapoja vahvistaa tätä mekanismia, joka voisi mahdollisesti perussopimuksen tulevan tarkistuksen yhteydessä lisätä kansallisten parlamenttien oikeuksia; ehdottaa että tällaisen tarkastelun yhteydessä voitaisiin harkita, kuinka monta kansallisten parlamenttien vastausta vaadittaisiin tällaisen menettelyn käynnistämiseksi, pitäisikö se rajoittaa pelkästään toissijaisuutta koskeviin perusteisiin ja millainen vaikutus sillä pitäisi olla, ottaen erityisesti huomioon ”keltaisen kortin” menettelystä saadut tuoreet kokemukset; katsoo, että tällainen keskustelu on hyödyllinen vaihe kansallisille parlamenteille annetun toimivallan kehityksessä, sillä näin yhtenäistetään kannustimia valvonnalle, jolla on vaikutuksia unionin tasolla;
31. katsoo, että sillä välin voitaisiin tehdä useita aloitteita EU:ta koskevien asioiden arvioimisen parantamiseksi kansallisissa parlamenteissa; erityisesti
 - ehdottaa, että kaikissa virallisessa lehdessä julkaistuissa säädöksissä mainittaisiin, mitkä kansalliset parlamentit ovat reagoineet siihen ja mitkä ovat esittäneet epäilyjä toissijaisuusperiaatteen toteutumisesta;
 - ehdottaa, että kansallisten parlamenttien Euroopan unionista ja Euroopan unionin toiminnasta tehtyihin sopimuksiin liitetyn pöytäkirjan N:o 2 6 artiklan nojalla antamat perustellut lausunnot on toimitettava muille lainsäätäjille viipymättä;
 - ehdottaa, että laaditaan suuntaviivat, joissa annettaisiin perusteet toissijaisuuskysymyksiä koskeville perustelluille lausunnoille;
 - ehdottaa, että kansalliset parlamentit osallistuisivat omien ennakoarvioidensa ja komission jälkiarvioinnin vertailevaan analyysiin;

Parempi säädöskäytäntö

32. uskoo, että tehokkaampi tapa lähestyä säädöskäytännön haasteita sekä voimassa olevien lakien että tulevan lainsäädännön kannalta auttaa EU:n toimielimiä reagoimaan kriisiin; katsoo, että EU:n lainsäädännön ja lainsäädäntömenettelyjen uudistamisella voitaisiin lisätä kasvua, kilpailukykyä ja kunnollisia työpaikkoja EU:ssa;
33. panee tyytyväisenä merkille, että komissio painottaa entistä enemmän toimintapoliittista sykliä, jossa EU:n lainsäädännön ehdotus-, vaikutustenarviointi-, kuulemis-, säätämis-, täytäntöönpano- ja arviointivaiheet nähdään osana yhtenäistä prosessia; katsoo tässä yhteydessä, että pienet ensin -periaatteen pitäisi olla keskeisenä tekijänä kautta linjan ja että uuden lainsäädännön ennakkoarviointia olisi parannettava niin, että saadaan aikaan ymmärrettävä ja avoin menettely unionin kasvun ja kilpailukyvyn edistämiseksi;
34. panee tähän liittyen tyytyväisenä merkille komission tiedonannot järkevistä sääntelystä ja EU:n sääntelyn tilasta sekä komission yksiköiden valmisteluasiakirjan kymmenen pk-yrityksille eniten rasitusta aiheuttavan säädöksen määrittämisestä; katsoo, että kyseiset asiakirjat osoittavat vakuuttavaa edistymistä parempaa säädöskäytäntöä koskevassa toimintaohjelmassa ja ilmentävät useita parlamentin aiemmista pyynnöistä;
35. katsoo, että tätä retorista edistymistä olisi nyt lujitettava konkreettisilla toimilla; kehottaa komissiota siksi tekemään lisää konkreettisia ehdotuksia EU:n sääntelyrasituksen vähentämiseksi työterveyttä ja -turvallisuutta heikentämättä, ja erityisesti
- ryhtymään toimiin, joilla mahdollisimman pian vähennetään rasitteita, jotka on yksilöity eniten rasitetta aiheuttaviksi säädöksiä koskevassa kuulemisessa;
 - lisäämään tarpeen mukaan mikroyrityksiä ja pk-yrityksiä koskevia poikkeuksia tai kevyempiä järjestelyjä uutta lainsäädäntöä ehdottaessa ja tekemään EU:n julkisia hankintoja koskevista säännöistä pk-yritysten kannalta suotuisampia;
 - toteuttamaan nopeasti sääntelyn toimivuutta ja tuloksellisuutta koskevasta ohjelmasta (REFIT) 2. lokakuuta 2013 annetun komission tiedonannon (COM(2013)0685) mukaiset sitoumukset ja saattamaan arvioinnit päätökseen keskeisillä politiikanaloilla ennen käynnissä olevan vaalikauden päättymistä ja ottamaan tällöin huomioon hallinnon kaikkien tasojen panoksen keskeisillä paikallisten ja alueellisten viranomaisten toimivaltaan kuuluvilla aloilla;
 - aloittamaan kunnianhimoisemman kampanjan työpaikkojen luomiseksi ja kasvun edistämiseksi EU:ssa vähentämällä sääntelystä yrityksille aiheutuvia kustannuksia;
 - valmistelevaan vuosikertomuksen, jossa keskitytään laajempaan parempaa säädöskäytäntöä koskevaan toimintaohjelmaan ja joka sisältää lausunnon komission valmistelemien aloitteiden edistymisestä, mukaan lukien lausunto komission edeltävien 12 kuukauden aikana tekemien uusien ehdotusten yrityksille aiheuttamista nettokustannuksista sekä yhteiskunnallisista kustannuksista;
36. korostaa, että työterveyden ja -turvallisuuden parantaminen sekä työntekijöille tiedottamisen ja näiden kuulemisen parantaminen ovat kaksi tärkeää avaintekijää, joilla vahvistetaan Euroopan talouden tuottavuutta ja kilpailukykyä; korostaa, että vahva ja vakaa sääntely kyseisillä aloilla ei estä, vaan ennemminkin vahvistaa kasvua;

37. katsoo, että komission tulisi edelleen tarkastella mahdollisuutta taustaselvitysvaiheen käyttöönottoon lainsäädäntömenettelyssä; uskoo, että kun sidosryhmille tarjotaan mahdollisuus kommentoida ehdotusluonnoksia ja niiden liitteenä olevia vaikutustenarviointeja, komission lainsäädäntöluonnosten laatu paranisi ilman, että tulevien lakien valmistumisaika pitenisi kohtuuttomasti;
38. palauttaa mieliin, että parlamentti on pyytänyt komissiolta ehdotuksia, joilla pannaan täytäntöön sääntelyä koskeva hyvitysjärjestelmä, joka edellyttää, että ennen kuin annetaan uutta lainsäädäntöä, josta aiheutuu kuluja, on määriteltävä vastaavia kuluvähennyksiä; huomauttaa, että EU:n lainsäädäntö ei välttämättä tarkoita sitä, että 28 kansallista säädöstä romutetaan yhden EU:n säädöksen vuoksi tai että uudesta EU:n säädöksestä aiheutuisi vähemmän rasitusta kuin vastaavista kansallisista säädöksistä; kehottaa komissiota siksi tarkastelemaan huolellisesti tätä ehdotusta ja esittelemään arvioinnin sen vaikutuksista ennen nykyisen vaalikauden päättymistä vuonna 2014;
39. pitää valitettavana, että komissio aikoo peruuttaa yksityisen eurooppayhtiön sääntöjä koskevan ehdotuksen, jota parlamentti vaati valiokunta-aloitteisessa lainsäädäntömietinnössä; pyytää komissiota kuulemaan parlamenttia ennen kuin se peruuttaa tällaiseen parlamentin mietintöön perustuvia ehdotuksia;
40. korostaa yksinkertaistamisen merkitystä sääntely-ympäristön keventämisessä varsinkin paikallis- ja alueviranomaisten kannalta, sillä niiden resurssit lainsäädännön täytäntöönpanemiseksi ovat usein rajalliset ja niukkenevat;
41. käsittää lainsäädännön ylisääntelyn ("gold-plating") tarkoittavan sitä, että kun jäsenvaltio saattaa EU:n direktiivejä osaksi kansallista lainsäädäntöä, se asettaa vähimmäisvaatimuksia pidemmälle meneviä vaatimuksia; toistaa kannattavansa toimia, joilla käsitellään tarpeetonta ylisääntelyä, ja pyytää siksi jäsenvaltioita selvittämään syyt niiden mahdollisesti toteuttamaan ylisääntelyyn;

Vaikutustenarviointi ja Euroopan tason lisäarvo

42. panee tyytyväisenä merkille, että komission vaikutustenarvioinneissa pyritään ottamaan huomioon laaja ja kattava määrä mahdollisia vaikutuksia, mutta uskoo, että järjestelmää voitaisiin silti parantaa monin tavoin esimerkiksi ottamalla huomioon alueellinen ulottuvuus (kansallisille, alueellisille ja paikallisille viranomaisille aiheutuvat rahoitusvaikutukset ja hallinnolliset vaikutukset); suhtautuu siksi myönteisesti komission päätökseen päivittää, lujittaa ja tarkistaa vaikutusten arviointia koskevia suuntaviivojaan kesäkuuhun 2014 mennessä ja varaa itselleen oikeuden ehdottaa parannuksia suuntaviivoihin; vaatii noudattamaan monikielisyyden periaatetta näissä vaikutustenarvioinneissa, jotka ovat olennaisen tärkeitä yleisen ja poliittisen mielipiteen muokkaamisen kannalta;
43. pyytää komissiota analysoimaan vaikutustenarviointien laatimiseen käytettyjä menetelmiä ja arvioimaan siten keinoja, joilla voidaan parantaa kuulemisprosessin laadullisia indikaattoreita ja yleistä toteutusta ja erityisesti asiaankuuluvien sidosryhmien osallistumismahdollisuuksia;
44. uskoo, että komission julkaiseman vaikutustenarvioinnin ja komission kollegion antaman lainsäädäntöehdotuksen sisällön välillä on vallittava täydellinen yhdenmukaisuus; pyytää,

että kaikki kollegion muuttamia ehdotuksia koskevat vaikutustenarvioinnit päivitetään automaattisesti komission jäsenten tekemiä muutoksia vastaavasti;

45. kehottaa komissiota vahvistamaan vaikutustenarviointilautakunnan asemaa ja riippumattomuutta ja erityisesti viimeistelemään ja esittämään vain sellaisia lainsäädäntöehdotuksia, jotka ovat saaneet lautakunnalta myönteisen lausunnon; kehottaa vaikutustenarviointilautakuntaa hyödyntämään työmarkkinaosapuolten asiantuntemusta;
46. uskoo, että käytössä oleva vastuuvapauslauseke, jonka mukaan komission vaikutustenarviointi ”sitoo vain sen valmisteluun osallistuneita komission yksiköitä eikä vaikuta komission mahdollisesti tekemien päätösten lopulliseen muotoon”, korostaa merkittävää heikkoutta nykyisessä järjestelmässä;
47. panee tyytyväisenä merkille vaikutustenarvioinnin ja Euroopan tason lisäarvon osaston myönteisen kehityksen parlamentissa; uskoo, että parlamentin tulisi hyväksyä systemaattinen lähestymistapa vaikutustenarviointien tarkasteluun; panee tyytyväisenä merkille, että vaikutustenarvioinnin osasto valmistelee lyhyitä tiivistelmiä komission ehdotusten liitteenä olevista vaikutustenarvioinneista, ja katsoo että niiden olisi oltava olennaisessa asemassa tarkasteltaessa lainsäädäntöehdotuksia valiokunnissa; ehdottaa, että parlamentin vaikutustenarviointeihin sisällytetään soveltuvien osien alueellinen ulottuvuus; pyytää valiokuntien puheenjohtajakokousta harkitsemaan, miten tämä suositus voitaisiin parhaiten panna täytäntöön;
48. palauttaa mieliin, että parlamentti ja neuvosto sitoutuivat vuonna 2005 hyväksytyssä vaikutustenarviointia koskevassa toimielinten yhteisessä lähestymistavassa suorittamaan vaikutustenarvioinnin ennen minkään asiasisältöä koskevan muutoksen hyväksymistä, jos ne katsovat sen olevan asianmukaista ja lainsäädäntöprosessin kannalta tarpeellista; kehottaa valiokuntia hyödyntämään vaikutustenarviointia tämän sitoumuksen täyttämiseksi;
49. palauttaa mieliin vuonna 2003 tehdyn toimielinten välisen sopimuksen paremmasta lainsäädännöstä ja kannustaa neuvostoa saattamaan viipymättä päätökseen toimet oman vaikutustenarviointimekanisminsa käyttöön ottamiseksi ja asiasisältöä koskevien muutostensa arvioimiseksi vuoden 2003 sopimuksessa vahvistettujen velvoitteiden mukaisesti;
50. vaatii komissiota tarkastelemaan huolella valiokunta-aloitteisten lainsäädäntömietintöjen liitteenä olevia Euroopan tason lisäarvoa koskevia arviointeja ja erittelemään, miksi se ei hyväksy tai pidä merkityksellisenä mitään parlamentin esittämistä perusteluista;

o

o o

51. kehottaa puhemiestä välittämään tämän päätöslauselman neuvostolle ja komissiolle sekä kansallisille parlamenteille.